

kommer til det interessante Spørgsmaal om Arbejdsanvisningens Forhold overfor og eventuelt Samvirken med Arbejdsløsheds-kasserne, men jeg skal forbigaa de Betragtninger, som dette Spørgsmaal kunde foranledige, idet man der let kunde komme til at berøre det hele Spørgsmaal om Arbejdspligt, om de arbejdssøgendes Pligt til at antage et hvilket som helst Arbejde, der bliver dem anvist, og som i og for sig passer for deres Evner. Her kommer nemlig Spørgsmaalet om Betingelserne til at gøre sig gældende, herunder ikke blot Spørgsmaalet om de økonomiske Betingelser, det Vederlag, der ydes for det paagældende Arbejde, men ogsaa Spørgsmaalet om det rent faglige, f. Eks. det Spørgsmaal, om en faglært Arbejder skal være pligtig at antage Arbejde, hvortil hans Fagdannelse ikke behøves, men som alligevel kunde forudsættes at være Arbejde, han kunde paatage sig, da det vil henhøre til de Virksomheder, hvortil der ingen Fagdannelse behøves. Det kan nemlig godt tænkes, at der kan blive anvist en faguddannet Arbejder Arbejde udenfor hans Fag, hvorimod det ikke kan tænkes, at man kunde anvise en ikke faglært Arbejder Arbejde i Virksomheder, hvortil der kræves Faguddannelse, da et saadant Arbejde vilde ligge over hans Evne. Det kan derimod ikke siges for den faglærte Arbejders Vedkommende, idet der er mange Virksomheder, hvortil ingen Faguddannelse kræves. Man kan i og for sig godt forstaa de fagdannede Arbejderes Uvillie og Utilbøjelighed til at gaa udenfor deres Fag bl. a. ogsaa af den Grund, at de ellers maa antages at faa et større Vederlag for deres Arbejde end det, der ydes i de Virksomheder, som ikke kræve Fagdannelse, og hvortil Konkurrencen altsaa maa forudsættes at være større.

Der er i § 8 en Bestemmelse, som jeg nævner i Forbigaaende, og som jeg egentlig godt kunde sympatisere med. Det er fjerde Stykke, hvori der staar, at Arbejdsanvisningskontoret ikke maa give uvedkommende Adgang til at gøre sig bekendt med de fra Arbejdsløsheds-kasserne modtagne Oplysninger. Jeg skal her gøre den Bemærkning, at det vistnok altid vilde være paa sin Plads ikke at give uvedkommende Adgang til at gøre sig bekendte med de Oplysninger, som ere dem uvedkommende, hvor det altsaa blot drejer sig om at tilfredsstille en ganske utidig Nysgerighed. — I de to sidste Stykker af § 8 omtales det Samarbejde, der skal finde Sted mellem Arbejdsløsheds-kasserne og

Arbejdsanvisningskontoret og de Meddelelser, som disse to Institutioner gensidig skulle give hinanden. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa, men her møder der ogsaa et meget indgribende Spørgsmaal, som ganske sikkert til sin Tid vil give Anledning til lange og interessante Forhandlinger her paa Rigsdagen, idet der her kunde blive Anledning til Betragtninger over, hvorvidt man ved at anvise Arbejde for arbejdssøgende, der nyde Arbejdsløsheds-kassehjælp, under alle Forhold vil være berettiget til at gøre det til en Pligt for Arbejderne at modtage det anviste Arbejde og til dette Formaals Opnaaelse benytte det Middel, der ligger i, at man inddrager Understøttelsen fra Arbejdsløsheds-kassen i det Øjeblik, det paagældende Arbejde bliver anvist.

§ 10 omhandler Udgifterne ved Arbejdsanvisningen, hvilket i og for sig ogsaa har en vis Interesse i denne Forbindelse. Det forudsættes i Lovforslaget, at hele Udgiften til Lovforslagets Gennemførelse og Oprettelse af de paagældende Arbejdsanvisningskontorer vil blive højst 150,000 Kr. Det foreslaas her, at Udgifterne fordeles med $\frac{1}{3}$ til Staten og $\frac{2}{3}$ til Kommunerne. Her kommer jeg atter til at berøre Spørgsmaalet i § 5 om Ministerens Bemyndigelse til at oprette Arbejdsanvisningskontorer paa de Pladser, hvor man ikke af egen Drift har oprettet disse Kontorer inden et Aars Forløb efter denne Lovs Ikrafttræden, idet der i § 10 gives en Bemyndigelse til at paalægge ogsaa disse Kommuner den paa dem faldende Del af Udgifterne. Denne Bestemmelse er i og for sig en Konsekvens af Bestemmelsen i § 5, thi det er ganske klart, at naar man vil hjemle en Ret for Ministeren til at oprette et saadant Kontor, følger deraf ogsaa med logisk Nødvendighed, at Ministeren maa have Bemyndigelse til at paalægge den paagældende Kommune en tilsvarende Del af Udgiften. Men jeg maa reservere mig overfor denne Bestemmelse ligesom overfor Bestemmelsen i § 5, thi jeg mener, at det i det hele taget vil være ganske urigtigt at give Ministeren en saadan Bemyndigelse. Jeg tror, det vil blive betragtet som uheldigt og fra Kommunernes Side som et uberettiget Indgreb i det kommunale Selvstyre. Det vil derfor være rigtigt under Lovforslagets videre Behandling at udtage disse to Bestemmelser af Lovforslaget.

I øvrigt skal jeg sige, at Lovforslaget saavel som de Bemærkninger og Erklæringer, der ledsage det, bør være Genstand